

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Soltanové a soudkyň Mgr. Ladislavy Hrušové a JUDr. Zuzany Vybíralové ve věci žalobkyně Ing. [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupené JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem Krakovská 7, Praha 1, proti žalovaným 1) Statutární město Liberec, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec, IČ 00262978, a 2) LIF a.s., se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec V - Kristiánov, IČ 40232751, zastoupenému Mgr. Zuzanou Kučerovou, advokátkou se sídlem Slovanská 781, Liberec, o **určení vlastnického práva k nemovitostem**, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Liberci č.j. 33 C 26/2011 – 319 ze dne 20. listopadu 2014 ve znění opravného usnesení č.j. 33 C 26/2011 – 321 ze dne 11. února 2015,

t a k t o:

- I. Rozsudek Okresního soudu v Liberci č. j.: 33 C 26/2011 – 319 ze dne 20. listopadu 2014 ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Liberci č. j.: 33 C 26/2011 – 321 ze dne 1. února 2015 se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Napadený rozsudek ve znění opravného usnesení se ve výrocích II. a III. mění tak, že žalobkyně je povinna na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně zaplatit žalovanému 1) částku 300 Kč a žalovanému 2), a to k rukám Mgr. Zuzany Kučerové, advokátky, částku 20.358 Kč, obojí ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit plnou náhradu nákladů odvolacího řízení žalovanému 1) ve výši 300 Kč a žalovanému 2) ve výši 5.900 Kč, tomu k rukám Mgr. Zuzany Kučerové, advokátky, obojí ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně ve výroku I. rozhodl, že žaloba na určení, že vlastníkem pozemku p.č. 945/5 o výměře 1020 m², pozemku p.č. 945/6 o výměře 579 m², pozemku p.č. 946/2 o výměře 776 m² a pozemku p.č. 950/4 o výměře 883 m², pozemku p.č. 951/2 o výměře 28 m², vše v k.ú. Liberec, obec Liberec, je žalovaný 1) Statutární město Liberec, se zamítá. Ve výroku II. ve znění opravného usnesení pak bylo rozhodnuto, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 1) náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, a ve výroku III. bylo žalobkyni uloženo zaplatit žalovanému 2) náhradu nákladů řízení ve výši 32.815,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám jeho zástupkyně. V odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně se domáhala určení, že žalovaný 1) je vlastníkem pozemku p.č. 945/5 o výměře 1020 m², pozemku p.č. 945/6 o výměře 579 m², pozemku p.č. 946/2 o výměře 776 m² a pozemku p.č. 950/4 o výměře 883 m², pozemku p.č. 951/2 o výměře 28 m², vše v k.ú. Liberec. Kupní smlouvu reg. č. 7003/06/0116, uzavřenou mezi žalovaným 1) a žalovaným 2) dne 1.8.2006, považovala totiž žalobkyně za absolutně neplatnou. Poukazovala na to, že již dne 17.5.2006 požádala žalovaného 1) o prodej pozemku p.č. 945/1 a 945/5 v k.ú. Liberec. Dopisem ze dne 22.5.2006 jí bylo sděleno, že se pozemky prodávat nebudou; později se žalobkyně dozvěděla, že dne 25.5.2006 byl zastupitelstvem Statutárního města Liberec schválen prodej pozemku p.č. 945/5 a následně dne 1.8.2006 došlo k uzavření kupní smlouvy mezi žalovaným 1) a žalovaným 2). Žalobkyně měla za to, že jí coby účastníku nabídkového řízení svědčí naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k uvedeným nemovitostem. Žalovaní se žalobou nesouhlasili, navrhli její zamítnutí. Dle žalovaného 1) žalobkyni nesvědčí naléhavý právní zájem na určení vlastnictví, neboť účastníkem nabídkového řízení nebyla. Žalovaný 1) uváděl, že zamýšlel prodat pozemky jako celek, zatímco žalobkyně podala žádost o prodej jediného z nich. Žádost žalobkyně došla žalovanému 1) den poté, kdy byl prodej pozemků schválen radou města. Žádná subjektivní práva žalobkyně porušena nebyla, vyhovující rozsudek by se nijak v jejím právním postavení nepromítl. Žalovaný 1) dále poukázal na to, že smysl určovací žaloby tkví v narovnání právních vztahů, nikoliv ve vytváření prostoru pro další spory. Rovněž žalovaný 2) argumentoval nedostatkem právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení a uváděl stejné důvody jako žalovaný 1), pro něž požadavek žalobkyně neshledává po právu.

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání. Navrhla jeho změnu tak, aby bylo určeno, že žalovaný 1) je vlastníkem dotčených pozemků. Zdůraznila, že k její tíži nemůže jít skutečnost, že svoji žádost o prodej pozemků směřovala na jiný odbor než ten, kam měla být dle názoru žalovaného 1) doručována. Pochybení v postupu žalovaného 1) spatřovala rovněž v absenci konkrétní lhůty k prodeji pozemků tak, jak vyplývá ze zveřejněného záměru. Trvala na tom, že projevila nepochybnou vůli stát se nabyvatelkou pozemků, její jednání je tedy třeba považovat za účast v nabídkovém řízení a tím i dovést existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Vědoma si obsahu kupní smlouvy o převodu pozemků formulovala i svůj návrh na požadované určení. Doplnila v této souvislosti, že kupní smlouva zahrnuje i jiné pozemky než ty, o něž šlo ve zveřejněném záměru. K věci namítala, že zákon o obcích klade důraz na formu a náležitosti zveřejněného záměru, mělo by tedy být jasné, že se pozemky prodávají jako celek, případně jaké náležitosti jsou vyžadovány od nabídek případných zájemců. Z reakce žalovaného 1) navíc žalobkyně nabyla odůvodněného dojmu, že bude příslušným odborem kontaktována a jako nabyvatelka

pozemků i vybrána. Namítla rovněž, že v usnesení zastupitelstva nebyla uvedena stejná cena, za niž se následně předmětné nemovitosti kupní smlouvou uzavřenou mezi žalovanými prodávaly. Ohledně ceny přitom žalobkyně vycházela z interního předpisu žalovaného 1) ze dne 16.3.2004, jímž byla stanovena tehdejší cena 1 m² částkou 2.500 Kč. Žalobkyně s ohledem na dosavadní průběh řízení navrhovala, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaní se ve svých vyjádřeních k odvolání ztotožnili se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. Oba považovali názor soudu o nedostatku naléhavého právního zájmu na požadovaném určení za správný, odpovídající skutkovému stavu i právní úpravě příslušné problematiky. Dle žalovaného 1) žalobkyně nebyla účastníkem nabídkového řízení, z její žádosti o prodej pozemku ani nebylo možno vůli zúčastnit se nabídkového řízení dovodit. Naopak z ní jednoznačně vyplývalo, že má zájem o převod pouze jediného konkrétního pozemku. Nelze tedy spatřovat shodnou vůli žalobkyně a žalovaného 1), pokud jde o předmět koupě a prodeje. Navíc nabídka žalobkyně by ani nebyla porovnatelná s nabídkou žalovaného 2), kvůli absenci údaje o nabízené ceně. Zveřejněný záměr žalovaného 1) týkající se prodeje pozemků byl dostatečně určitý a splňoval všechny požadavky tehdejšího zákona o obcích. Žalovaný 1) poukázal i na to, že žádost žalobkyně došla až po projednání záměru prodeje v komisi pro výběr investorů a v radě města. Žalovaný 1) důvody pro zamítnutí žaloby spatřoval nejen v nedostatku právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení, ale rovněž v nedostatku aktivní legitimace žalobkyně, jež vlastníkem dotčených pozemků není a ani vyhovujícím rozhodnutím soudu by se jí nestala. Žalovaný 1) zdůraznil, že v případě úspěchu žalobkyně v odvolacím řízení by došlo pouze ke vzniku situace, kdy jemu by bylo vnučováno jeho vlastnické právo. Žalovaný 1) s ohledem na výše uvedené navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil. Žalovaný 2) neshledával podmínky pro vyhovění žalobě za daného stavu, kdy existence naléhavého právního zájmu žalobkyně není dána. Odkázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu, zabývajících se tím, kdy lze naléhavý právní zájem účastníka dovodit. V projednávané věci by však vyhovění žalobě nebylo rozhodnutím způsobilým předejít případným dalším žalobám. Žalovaný 2) připomněl i časové souvislosti případu; smlouva mezi žalovanými o koupi byla podepsána v létě r. 2006, teprve po pěti letech žalobkyně podala žalobu (a to původně na neplatnost kupní smlouvy). Žalovaný 2) se přitom po celou tuto dobu choval jako vlastník pozemků, investoval do nich nemalé prostředky. V ostatním žalovaný 2) sdílel argumentaci žalovaného 1) a navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Podle čl. II. – přechodných ustanovení – bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., jímž byl novelizován zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. přede dnem 1.1.2014, se použije zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Odvolací soud dle § 214 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející řízení před soudem prvního stupně při jednání. Odvolání důvodným neshledal.

Stěžejní odvolací námitka žalobkyně – s ohledem na dosavadní postup soudu prvního stupně a důvody, pro něž byla žaloba soudem prvního stupně zamítnuta, spočívá v tom, že žalobkyni svědčí naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

Naléhavým právním zájmem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je objektivní potřeba žalobce postavit najisto, zda mu svědčí nebo naopak jej zavazuje určitá právní skutečnost; předpokladem je, že k úplnému navození právní jistoty ve vztazích mezi konkrétními osobami nelze dojít cestou žaloby na plnění. Tyto žaloby jsou ryze soukromoprávní povahy, žalobce se jimi může domáhat ochrany svých vlastních práv, do nichž bylo zasaženo nebo která jsou ohrožena či zpochybňována. Naléhavý právní zájem, který je podmínkou pro úspěch určovací žaloby, je dán tehdy, když právní postavení žalobce je bez tohoto určení ohroženo nebo je nejisté. Zároveň však musí platit, že určovací žaloba v případě úspěchu povede k nápravě konkrétní vzniklé sporné situace.

Postup soudu prvního stupně, jenž dospěl k závěru o nedostatku naléhavého právního zájmu na určení a přistoupil proto k zamítnutí žaloby, aniž by se byl zabýval meritem věci, odpovídá závěrům formulovaným v rozsudku Nejvyššího soudu ze den 28.3.2007 sp. zn. 26 Cdo 1255/2006.

Soud prvního stupně se – se zřetelem na právní úpravu zakotvenou v § 80 písm. c) o.s.ř. – zaměřil nejprve na to, zda žalobkyně má naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva žalovaného 1) k žalobou dotčeným nemovitostem. Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu (konkrétně rozhodnutí ve věcech sp. zn. 30 Cdo 3473/2007, 28 Cdo 4813/2007), podle níž o naléhavý právní zájem může jít zásadně jen tehdy, jestliže by bez soudem vysloveného určení, že právní vztah nebo právo existuje, bylo ohroženo právo žalobce nebo by se jeho právní postavení stalo nejistým. U žalobce by tedy muselo jít buď o právní vztah (právo) již existující (alespoň v době vydání rozhodnutí) nebo o takovou jeho procesní, případně hmotněprávní situaci, v níž by objektivně v již existujícím právním vztahu mohl být ohrožen, případně pro své nejisté postavení by mohl být vystaven konkrétní újmě. Naléhavý právní zájem pak svědčí pouze osobám, do jejichž právních poměrů by se určení neplatnosti smlouvy, resp. určení vlastnického práva, mohlo promítnout. Soud prvního stupně dále konstatoval, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu svědčí naléhavý právní zájem neúspěšnému účastníkovi nabídkového řízení, v jehož rámci byly nemovitosti prodány, resp. účastníkovi, kterému bylo znemožněno účastnit se takového nabídkového řízení, tj. byly-li nemovitosti prodány bez zveřejnění záměru nemovitosti prodat.

Soud prvního stupně vzal po provedeném řízení za nesporné, že žalovaný 1) v únoru r. 2006 zveřejnil na své úřední desce (od 3.2.2006 do 20.2.2006) záměr pozemky prodat. Dne 16.5.2006 rada města schválila prodej mimo jiné nemovitostí uvedených ve výroku napadeného rozsudku. Žalobkyně dne 17.5.2006 požádala žalovaného 1) o prodej pozemků p.č. 945/1 a p.č. 945/5, na což žalovaný 1) písemně dne 22.5.2006 reagoval sdělením, že první pozemek se zatím prodávat nebude a prodej druhého realizuje odbor rozvojových projektů. Dne 25.5.2006 schválilo prodej zastupitelstvo, dne 1.8.2006 byla uzavřena kupní smlouva. Soud prvního stupně měl za to, že žalovaný 1) dodržel postup dle § 39 odst. 1 zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném do 31.8.2012, neboť o záměru prodat nemovitý majetek informoval po dobu 15 dnů zveřejněním oznámení na své úřední desce. Dovodil, že žalobkyně se mohla seznámit se záměrem prodat označené nemovitosti již v únoru r. 2006, svým postupem jí žalovaný 1) účast v nabídkovém řízení neznemožnil. Soud prvního stupně dále poukázal na vyjádření žalobkyně, podle něhož ona sama nevěděla, že město svůj záměr zveřejnilo. Pouhou náhodou pak došlo k tomu, že v době těsně před prodejem nemovitostí

(a den po schválení prodeje radou města) žalobkyně zaslala žalovanému 1) žádost o prodej jednoho z předmětných pozemků (p.p.č. 945/5). Dle vlastního vyjádření žalobkyně svoji žádost nesměřovala na konkrétní odbor žalovaného 1). Soud prvního stupně tím měl za potvrzené, že v době své podání žádosti žalobkyně nevěděla, že prodej již je konkrétním odborem – odborem rozvojových projektů - realizován. Dále soud prvního stupně dovodil, že za takové situace se žalobkyně nemohla vědomě účastnit nabídkového řízení. Realizaci prodeje pozemku p.č. 945/5 odborem rozvojových projektů zjistila žalobkyně až z dopisu žalovaného 1) ze dne 22.5.2006, avšak ani poté příslušný odbor s nabídkou na koupi pozemku p.č. 945/5 nekontaktovala, ačkoli již dne 25.5.2006 byl prodej schválen zastupitelstvem. Jestliže by žalobkyně byla měla v úmyslu účastnit se nabídkového řízení, jistě by se na příslušný odbor obrátila a předložila konkrétní nabídku. Soud prvního stupně zdůraznil, že žalobkyně tak neučinila. Uzavřel, že žalobkyně nebyla tedy účastníkem nabídkového řízení, a proto jí nemůže svědčit naléhavý právní zájem na určení vlastnictví k p.p.č. 945/5 (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3472/2007). Ohledně ostatních pozemků soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně ani netvrdila, že by měla zájem o jejich koupi, natož aby zájem projevila v nabídkovém řízení. Naléhavý právní zájem k těmto pozemkům tedy žalobkyni nesvědčí. Soud prvního stupně pro nedostatek naléhavého právního zájmu žalobu zamítl.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovanými soud prvního stupně odůvodnil právní úpravou zakotvenou v ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaní byli ve věci zcela úspěšní. S ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/2013 byla žalovanému 1) přiznána náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za úkon dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., za celkem 10 úkonů v řízení učiněných celkem částka 3.000 Kč. Žalovanému 2) byla přiznána náhrada nákladů, které jím byly vynaloženy na zastoupení advokátkou, částkou 32.815,50 Kč.

V posuzovaném případě došlo k uzavření smlouvy o prodeji konkrétních pozemků mezi žalovaným 1) a žalovaným 2) na základě výsledků nabídkového řízení. Žalobkyně projevila z vlastní iniciativy zájem o nabytí jednoho z těchto pozemků. Jak se dostatečně podává ze zjištění soudu prvního stupně, založených i na tvrzeních samotné žalobkyně, žalobkyně tak neučinila v reakci na zveřejněný záměr žalovaného 1). Jakkoli žalobkyni skutečně nelze přičítat k tíži, že její dopis obsahující projev zájmu o odkoupení pozemku byl v rámci vnitřní organizace magistrátu postupován na příslušný odbor a došlo tím určité prodlevě v řádu dní, nejedná se o okolnost pro posouzení právně významnou. Odvolací soud sdílí názor žalovaných, že z jednání žalobkyně, pokud jde o předmět prodeje, a žalovaného 1) nelze od počátku dovodit shodnou vůli ohledně obsahu případného dvoustranného právního úkonu. Žalobkyně projevila zájem o nabytí vlastnictví k jedinému z dotčených pozemků, zatímco žalovaný 1) nehodlal dotčené pozemky, jichž se nabídkové řízení týkalo, prodávat jednotlivě. Účastníkem nabídkového řízení se však žalobkyně dle odvolacího soudu nestala i z toho důvodu, že její postup v dané věci nebyl postupem zájemce o koupi reagujícího na zveřejněný záměr prodávajícího. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že žalobkyně náhodou jednala v časovém období odpovídajícím zhruba době, v níž činil své samostatné kroky směřující k prodeji nemovitostí – mezi nimi nemovitost, o níž měla zájem žalobkyně – i žalovaný 1). Odvolací soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, podle nějž projevením zájmu o nabytí vlastnictví k jednomu z pozemků byla založena účast žalobkyně v nabídkovém řízení.

Nad rámec výše uvedeného pak odvolací soud doplňuje, že nepovažoval za případnou aplikaci závěrů přijatých Nejvyšším soudem ve věci sp. zn. 2 Cdon 824/97, rozsudkem ze den 27.10.1999, neboť žalobkyni nelze považovat za neúspěšného účastníka nabídkového řízení, jemuž bylo znemožněno účastnit se nabídkového řízení o prodeji obecního majetku; v souzené věci totiž povinnost zveřejnit záměr převést nemovitý majetek žalovaný 1) neporušil.

Odvolací soud sdílí závěry, jež soud prvního stupně učinil, pokud jde o naplnění podmínky naléhavého právního zájmu žalobkyně na určení. Soud prvního stupně dostatečně osvětlil, že vyhovění žalobě by neznamenalou žádnou nápravu subjektivního postavení žalobkyně, jež se účastníkem nabídkového řízení nestala, do jejích práv by se výrok týkající se vlastnictví žalovaného 1) k předmětným pozemkům nijak nepromítl.

Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek v meritorním výroku I. jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Odvolacímu přezkumu byly podrobeny rovněž výroky o nákladech řízení mezi účastníky. Soud prvního stupně rozhodl správně podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když neúspěšné žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovaným náhradu jim vzniklých nákladů řízení. Ohledně výše účelně vynaložených nákladů však odvolací soud dospěl k odlišným závěrům. Žalovaný 1) má právo na náhradu nákladů spočívajících v částce 300 Kč, představující paušální náklady, avšak až za úkony učiněné po vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 7. října 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, tj. v daném případě za jediný úkon – účast při jednání soudu prvního stupně konaném dne 20.11.2014. Žalovaný 2) má právo na náhradu nákladů řízení vynaložených na právní služby advokátky, přičemž za účelně vynaložené odvolací soud považuje převzetí věci původní zástupkyní JUDr. Janou Kučerovou (jež doložila registraci plátce DPH) a jí učiněné písemné vyjádření k žalobě z 16.12.2011 po 2.100 Kč, k nim náležející dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč a DPH v sazbě 21 % z těchto částek, účast stávající zástupkyně Mgr. Zuzany Kučerové při jednáních soudu prvního stupně konaných dne 7.6.2012 a 6.9.2012 po 2.100 Kč a při jednání odročeném k vyhlášení rozsudku konaném dne 11.9.2012 po 1.050 Kč, k nim náležející tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč, účast při jednání před odvolacím soudem konaným dne 19.2.2014, účast při jednáních před soudem prvního stupně konaných dne 26.8.2014 a 20.11.2014, k nim náležející tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč. Z obsahu spisu ani z průběhu řízení nevyplynuly okolnosti, pro něž by udělení plné moci stávající zástupkyni bylo možno považovat za objektivně nezbytný krok a náklad s tím související za účelně vynaložený. Tarifní hodnota úkonů vykonaných 31.12.2012 byla stanovena dle vyhl. č. 177/1996 Sb. v tehdy účinném znění jako 25.000 Kč, tarifní hodnota úkonů vykonaných po uvedeném datu pak jako 35.000 Kč.

Odvolací soud dle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil výroky II. a III. napadeného rozsudku tak, že žalobkyni uložil zaplatit náhradu nákladů dosavadního řízení částkou 300 Kč, pokud jde o žalovaného 1), a částkou 20.358 Kč, k rukám advokátky (§ 149 odst. 1 o.s.ř.), pokud jde o žalovaného 2). Lhůta k zaplacení v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. byla určena v délce tří dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaní byli i v odvolacím řízení zcela úspěšní, odvolací soud proto rozhodl podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., že žalobkyně je povinna nahradit žalovaným účelně vynaložené náklady odvolacího řízení. Žalovanému 1) náleží paušální náhrada za jeden úkon (účast při jednání odvolacího soudu dne 23.9.2015) ve výši 300 Kč. Žalovaný 2) zastoupený advokátkou vynaložil v odvolacím řízení účelně náklady na jeden úkon právní služby v sazbě po 2.500 Kč, a to účast na jednání odvolacího soudu dne 23.9.2015 dle § 9 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. a související náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., Dalšími úkony, vynaloženými ze strany žalovaného 2) v odvolacím řízení účelně, za něž náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny, tj. ve výši 1.250 Kč, je písemné vyjádření k předběžnému opatření dle § 11 odst. 3 v návaznosti na odst. 2 písm. a) vyhl. a účast zástupkyně žalovaného 2) při jednání odročeném za účelem vyhlášení rozsudku téhož dne 23.9.2015, dle § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. K těmto úkonům náleží dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. S ohledem na § 25 odst. 1 o.s.ř. neshledal odvolací soud důvodným požadavek žalovaného 2) na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů za úkon specifikovaný jako převzetí zastoupení v odvolacím řízení. Celkem tedy výše náhrady účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení na straně žalovaného 2) činí 5.900 Kč. Náhradu nákladů odvolacího řízení žalovaného 2) bylo žalobkyni dle § 149 odst. 1 o.s.ř. uloženo zaplatit k rukám advokátky, a to ve třídní lhůtě stanovené dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (§ 201 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Liberci dne 23. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Jana Podracká

JUDr. Kateřina Soltanová v.r.
předsedkyně senátu

